

РЕШЕНИЕ

№ 1820

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
ДИМИТРИНКА ИВ.
КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разглежда докладваното от ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА Въззивно гражданско дело № 20211100514760 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 2874 от 01.10.2021г. по гр. дело № 31833/2021г., СРС, I ГО, 43 състав е признал за установено по предявен от М. В. Н. против Столична Община иск с правно основание чл. 439, ал.1 вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, че ищецът не дължи на ответника сумата от 200 лв., представляваща наложено административно наказание „глоба” с наказателно постановление № 312163/2017г., влязло в сила на 16.07.2018г. за събиране на ак оято е обл.разумано изпълнително одело № 202183804044505 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 на КЧСИ с район на действие СГС поради настъпила давност. С посоченото Решение Столична Община е осъдена да заплати на М. В. Н. на основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД сумата от 200 лв. представляваща сума, дадена на отпаднало основание по изпълнително дело № 20218380404705 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 на КЧСИ с район на действие СГС, като отхвърля предявения против ответника осъдителен иск за сумата от 128.29 лв. представляваща такси и разноски по ТТЗЧСИ. С посоченото решение Столична Община е осъдена да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца М. В. Н. сумата от 60.92 лв., представляваща сторени разноски съразмерно на уважената част от исковете, както и да заплати на адв. М.П. от САК на основание чл. 38, ал. 2, вр. с ал. 1 т. 2 ЗА сумата в размер на 182.77 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по производството съразмерно на

уважената част от исковете. С решението е осъден ищецът М. В. Н. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на ответника Столична Община сумата от 39.08 лв., представляваща направени разноси в производството, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението в отвърлителната част е обжалвано с въззивна жалба от ищеца М. В. Н.. Твърди, че неправилно е отхвърлен искът с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД за връщане на недължимо платената от ищеца сума в размер на 128.29 лв., преведена за такси и разноси по ТТРЗЧСИ към ЧСИ Б.. Сочи, че първоинстанционният съд е приел, че тази сума представлява неолихвяема сума за публични задължения и е преведена на НАП. Жалбоподателят твърди, че предмет на обжалване е не дължимостта на публичните задължения, а сборът от събраните по изпълнителното дело такси и разноси, преведени на съдебния изпълнител. Моли за отмяна на решението в тази част и постановяване на друго, с което исквата претенция с правно основание чл. 55, ал. 1 за сумата от 128.29 лв. да бъде уважена като основателна. Претендира разноси за въззивна инстанция.

По делото е постъпила и въззивна жалба от Столична Община, действаща чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. Ц., срещу решението в осъдителната му част. Твърди, че искът с правно основание чл. 439 ГПК е неоснователен защото ищецът действително е извършил административното нарушение, за което е наказан, а не била изтекла още абсолютната давност. Твърди още, че решението е неправилно в частта, с която е уважен иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД, защото в тази част исквата молба била върната. Моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното решение в уважената част като неправилно и да бъде отхвърлен предявения иск като неоснователен.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемият ищец М. В. Н., действащ чрез процесуалния си представител адв. М. П. е депозирал отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Твърди, че е неправилен доводът, че липсва правен интерес, защото исквото производство все още не било прекратено, въпреки, че съдебният изпълнител е събрал сумата, за което е образувано. Сочи, че е правно ирелевантно обстоятелството колко наказателни постановления има издадени срещу ищеца. Оспорва и твърденията, че възможността за събиране по принудителен ред на публичните задължения се погасява само с обикновена и абсолютна погасителна давност. Претендира разноси за въззивната инстанция при условията на чл. 38, ал. 1 от ЗА.

Съдът, след като обсъди по реда на чл. 236, ал. 2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК от надлежни страни и са процесуално допустими.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

От фактическа страна се установява следното:

С Наказателно постановление № 312163/27.06.2017г. издадено от Заместник-кмета на Столична община на ищеца Е.К. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. Постановлението е влязло в сила на 16.07.2018г.

На 22.03.2021г. със заявление вх. № 20578, депозирано през ЧСИ М.Б. Столична община на основание чл. 209 от ДОПК е поискала образуване на изпълнително дело срещу ищеца за събиране на дължимата от него сума от 200 лв. по Наказателно постановление № 312163/27.06.2017г. С Разпореждане от 22.03.2021г. ЧСИ М.Б. е образувал изп. дело № 20218380404705 срещу длъжника М. В. Н., ЕГН *****.

На 22.03.2021г. съдебният изпълнител е издал постановление, с което е пиел, че разносните по изпълнителното дело са в размер на 90.10 лв.

На 25.03.2021г. съдебният изпълнител е изпратил до длъжника Н. покана за доброволно изпълнение с изх. № 27275. Същата е изпратена с куриер и върната непотърсена на 22.04.2021г.

По изпълнително дело е постъпило Удостоверение от 24.03.2021г. от НАП София, от което е видно, че длъжникът М.Н. има публични задължения в размер на 128.26 лв. към 19.05.2021г.

На 25.03.2021г. е изпратено запорно съобщение до „Първа инвестиционна банка“ АД, получено на 26.03.2021г. Банката е отговорила още същия ден, че на името на длъжника има открита сметка, но към момента на налагане на запора в нея няма парични средства.

На 27.04.2021г. съдебният изпълнител е изпратил нова покана за доброволно изпълнение на длъжника М.Н., която е получена на 29.04.2021г. от негов процесуален представител.

На 11.05.2021г. съдебният изпълнител е изпратил на „Първа инвестиционна банка“ АД съобщение за вдигане на запора на банковите сметки на длъжника.

Към изпълнителното дело са приложени три платежни нареждания. С първото от 19.05.2021г. съдебният изпълнител е наредил на НАП сумата от 128.26 лв. за погасяване на публични задължения на длъжника М.Н.; С второто платежно от 21.05.2021г. е превел на Център за градска мобилност ЕАД сумата от 4650 лв. представляваща глоби на физически лица по списък, в който е включен и длъжника М.Н.; Трето платежно нареждане също от 21.05.2021г., с което съдебният изпълнител е наредил на „Център за градска мобилност“ ЕАД сумата от 48 лв. с основание опис от 21.05.2021г.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.439 ГПК, според която длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, и иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД за връщане на недължимо получена сума. Длъжникът може да оспори чрез иск с правно основание чл. 439 ГПК изпълнението като искът може да се основава само на факти настъпили след стабилизиране на наказателното постановление. В тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване наличието на правопогасяващи факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в това число и предпоставките за прилагане на института на погасителната давност - датата на настъпване на изискуемостта на задължението и изтичане на законоустановения давностен срок. Срещу това, ответникът следва да установи правоизключващите си възражения, вкл. осъществяването на юридически факти водещи до спиране и прекъсване на давността.

Предявеният иск с правно основание чл. 439 ГПК е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесната сума, която е административна санкция „глоба“. Глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. „б“ ЗАНН, което се налага с наказателно постановление за извършено административно нарушение. Именно спецификата на глобата като вид административно наказание е факторът, който е в основата на сравнително по-кратките давностни срокове за реализиране на административно-

наказателната отговорност и за изпълнението на административното наказание. Давността за изпълнение на административно наказание, наричана още изпълнителска давност, е изтичане на установен от закона срок от време, в който надлежният орган на публичното право проявява пасивност по отношение на правомощието си да приложи административно-наказателна репресия спрямо извършителя на административно нарушение.

Разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Алинея две на същия текст гласи, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 82, ал.3 ЗАНН, независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Текстът на чл. 82 ЗАНН е допълнен с разпоредбата на алинея 4 (Нова - ДВ, бр. 28 от 1982 г.), която изключва приложението на предходната алинея по отношение на глобата, когато за събирането □ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Това се отнася и за висящите дела, давността по които не е изтекла до влизането на тази алинея в сила.

Твърдението на въззиваемата страна - Столична Община, че по отношение на процесното вземане следва да се прилага абсолютната давност е неоснователно. Съобразно въприетото в Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., постановено по т. д. № 3/2016 г. по описа на ВАС, глобата е вид административно наказание. Като такова по отношение на него е приложим е чл. 82, ал. 1, б. „а“ вр. ал. 2 от ЗАНН, който предвижда, че глобата не се изпълнява ако са изминали две години от влизане в сила на акта, с който тя е наложена. В конкретния случай наказателното постановление, с което е наложено наказанието на ищеца е влязло в сила на 16.07.2018г. Изпълнителното дело за събиране на сумата от 200. 00 лв., с която е санкциониран ищецът е образувано на 22.03.2021г. Това означава, че изпълнителната давност е за събиране на глобата по принудителен път е изтекла още на 16.07.2020г. Въззивникът-ответник, чиято е доказателствената тежест, не е представил по делото доказателства, че в периода от влизане в сила на наказателното постановление, до образуване на изпълнителното дело е предприел действия, които по естеството си са в състояние да прекъснат започналата да тече давност. Ето защо към 16.07.2020 г. тя е изтекла и с това задължението на ищеца се е трансформирало в естествено такова, което може да бъде изпълнено само доброволно, при желание от негова страна.

По изложените съображения настоящият състав като взе предвид, че наказателното постановление е влязло в сила на 16.07.2018г. и до изтичане на изпълнителната давност от две години ответникът не е предприел активни действия по събиране на вземането, намира, че искът на ищеца М.Н. с правно основание чл. 439 ГПК е основателен, поради което решението на първоинстанционния съд в тази част е правилно.

Въззивникът ищец е предявил в първоинстанционното производство и иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД. Исковата претенция е за връщане на недължимо получената сума от 200 лв., представляваща вземане за глоба, което е било погасено по давност и сумата от 128.29 лв. недължимо платени такси и разноски към съдебния изпълнител по реда на ТТЗЧСИ. Основателността на иск при квалификацията на чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД се обуславя от кумулативното наличие на елементите: извършена от ищеца в полза на ответника престация на определено благо, при несъществуване между страните на валидно правоотношение, което да съдържа задължение за извършването ѝ и да оправдава имущественото разместване. Общи елементи от фактическите състави, пораждащи вземания за неоснователно обогатяване, независимо дали произтичат от престационна /чл.55 ЗЗД/ или непрестационна кондикция /чл.59 ЗЗД/, са намаляването на имуществото на едно лице и увеличаването на това на друг правен субект, т.е. обедняване и обогатяване.

Видно съдържанието на приложеното към настоящото дело изпълнително дело № 20218380404705 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 на КЧСИ с район на действие СГС съдебният изпълнител е превел три суми с платежни нареждания. С първото от 19.05.2021г.

съдебният изпълнител е наредил на НАП сумата от 128.26 лв. за погасяване на публични задължения на длъжника М.Н.; С второто платежно от 21.05.2021г. е превел на Център за градска мобилност ЕАД сумата от 4650 лв. представляваща глоби на физически лица по списък, в който е включен и длъжника М.Н.; Третото платежно нареждане е също от 21.05.2021г., с което съдебният изпълнител е наредил на „Център за градска мобилност“ ЕАД сумата от 48 лв. с основание опис от 21.05.2021г. Нито една от трите суми не е преведена към вискателя по делото - Столична Община. Поради това обстоятелство може да се направи извода, че липсва първата предпоставка на иска по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, а именно извършване на престация от ищеца към ответника на материално благо. По делото няма ангажирани доказателства, че сумите, събрани от съдебния изпълнител са отишли в полза на вискателя и ответник в настоящото производство – Столична Община. Поради изложеното въззивната жалба на ответника Столична Община в тази част се явява основателна, като обжалваното решение в осъдителната част следва да бъде отменено като бъде постановено ново, с което да се отхвърли искът за връщане на недължимо получени 200 лв.

Неоснователна е въззивната жалба на ищеца М.Н., че сумата от 128.29 лв. представлявала такси и разноски по ТТЧСИ и е преведена на съдебния изпълнител. С допълнителна молба от 18.08.2021г. той е обосновал правния си интерес от водения осъдителен иск с разпоредбата на чл. 79, ал. 1 ГПК. Съгласно този текст когато таксите по изпълнението не са внесе и от вискателя, те се събират от длъжника. Според ищеца в настоящия случай съдебният изпълнител е събрал от длъжимите такси по изпълнението от него, без те да са внесени предварително от другата страна - Столична Община.

От приложеното изпълнително дело не се установява съдебният изпълнител да е удържал сума за сметка на длъжника като такси и разноски по изпълнението. По делото е установено от приложеното удостоверение за публични задължения на длъжника М.Н., че последният има публични задължения в размер на 128.29 лв. Тази сума е преведена от съдебния изпълнител на НАП София с платежно нареждане за погасяване на публични задължения на длъжника М.Н.. Преведената сума се различава от сумата, приета от съдебния изпълнител за разноски, с Постановление от 22.03.2021г., а именно - 90.10 лв. По изложените съображения въззивната жалба на въззивника - ищеца се явява неоснователна, като обжалваното решение следва да бъде потвърдено в тази част.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор право на разноски има само въззивникът - ответник – Столична Община съразмерно на уважената част от жалбата. По делото не е направено искане за възлагане на разноски, поради което същите не се присъждат в полза на Столична Община.

На основание чл. 280, ал. 3, ГПК с оглед цената на предявения иск настоящото решение е окончателно.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2874 от 01.10.2021г. по гр. дело № 31833/2021г., СРС, I ГО, 43 състав в частта в която осъжда Столична Община, представлявана от кмет Й.Ф., с адрес гр. София, ул. „**** да заплати на М. В. Н., ЕГН ***** на основание чл. 55, ал. 1 пр. 3то ЗЗД сумата от 200 лв., „представляваща сума, дадена на отпаднало основание по изпълнително дело № 20218380404705 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 на КЧСИ, с район на действие СГС, както и в частта, в която Столична Община е осъдена да заплати на М. В. Н., ЕГН ***** сумата над 25 лв. до 60.92 лв., представляваща направени по делото разноски съразмерно на уважената част от исквете, и в частта, в която Столична Община е осъдена да заплати на адв. М.И. П. от САК на основание чл. 38, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 ЗА за

сумата над 70 лв. до 182.77 лв. **като вместо него постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. В. Н., ЕГН *****, с адрес гр. София, срещу Столична Община, представлявана от кмет Й.Ф., с адрес гр. София, ул. „****“ иск с правно основание чл. 55, ал. 1 пр. 3то ЗЗД за сумата от 200 лв. ,представляваща сума, дадена на отпаднало основание по изпълнително дело № 20218380404705 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 на КЧСИ, с район на действие СГС.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2874 от 01.10.2021г. по гр. дело № 31833/2021г., СРС, I ГО, 43 състав в останалата обжалвана част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____